

Ο ΙΩΣΗΦ ΕΡΜΗΝΕΥΩΝ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ.

Μετὰφ. Ἐβδομήκοντα.

ΕΓΕΝΕΤΟ δὲ μετὰ δύο ἔτη ἡμερῶν, Φαραὼ εἶδεν ἐνύπνιον· ᾤετο ἐστάναι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· καὶ ἰδοὺ ὥσπερ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνέβαινον ἑπτὰ βόες, καλαὶ τῇ εἵδει, καὶ ἐκλεκταὶ ταῖς σαρκί, καὶ ἐβόσκοντο ἐν τῇ Ἀχί. Ἀλλὰ δὲ ἑπτὰ βόες ἀνέβαινον μετὰ ταύτας ἐκ τοῦ ποταμοῦ, αἰσχροὶ τῇ εἵδει, καὶ λεπταὶ ταῖς σαρκί, καὶ ἐνέμοντο παρὰ τὰς βόας ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ. Καὶ κατέφαγον αἱ ἑπτὰ βόες αἱ αἰσχροὶ καὶ λεπταὶ ταῖς σαρκί τὰς ἑπτὰ βόας τὰς καλὰς τῇ εἵδει καὶ τὰς ἐκλεκτάς ταῖς σαρκί. Ἠγέρθη δὲ Φαραὼ, καὶ ἐνυπνιάσθη τὸ δεύτερον· καὶ ἰδοὺ ἑπτὰ στάχυες ἀνέβαινον ἐν τῇ πυθμένι ἐνὶ ἐκλεκτοῖς καὶ καλοῖ. Καὶ ἰδοὺ ἑπτὰ στάχυες λεπτοὶ καὶ ἀνεμόφθοροι ἀνεψύφοντο μετ' αὐτούς. Καὶ κατέπιον οἱ ἑπτὰ στάχυες οἱ λεπτοὶ καὶ ἀνεμόφθοροι τοὺς ἑπτὰ στάχους τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ τοὺς πλήρεις. Ἠγέρθη δὲ Φαραὼ, καὶ ἦν ἐνύπνιον. Ἐγένετο δὲ πρῶτ', καὶ ἐταράχθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· καὶ ἀποστείλας ἐκάλεσε πάντας τοὺς ἐξηγητὰς Αἰγύπτου, καὶ πάντας τοὺς σοφοὺς αὐτῆς· καὶ διηγήσατο αὐτοῖς Φαραὼ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἀπαγγέλλων αὐτὸ τῇ Φαραῷ.

Καὶ ἐλάλησεν ὁ ἀρχιοινοχόος πρὸς Φαραῷ, λέγων, Τὴν ἀμαρτίαν μου ἀναμνήσκω σήμερον· Φαραὼ ὠργίσθη τοῖς παισὶν αὐτοῦ, καὶ ἔθετο ἡμᾶς ἐν φυλακῇ, ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ ἀρχιμαγείρου, ἐμὲ τε καὶ τὸν ἀρχισιτοποιόν. Καὶ εἶδομεν ἐνύπνιον ἀμφότεροι ἐν νυκτὶ μὲν ἐγὼ καὶ αὐτός, ἕκαστος κατὰ τὸ αὐτοῦ ἐνύπνιον εἶδομεν. Ἦν δ' ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν νεανίσκος παῖς Ἑβραῖος τοῦ ἀρχιμαγείρου, καὶ διηγησάμεθα αὐτῷ, καὶ συνέκρινεν ἡμῖν. Ἐγενήθη δὲ, καθὼς συνέκρινεν

Μετὰφ. νέα ἐκ τοῦ Ἐβ.

ΚΑΙ μετὰ δύο ὁλοκλήρους χρόνους, ὁ Φαραὼ ὠνευρέθη· καὶ ἰδοὺ, ἐστέκετο πλησίον τῆς ποταμῆς. Καὶ ἰδοὺ, ἑπτὰ δαμάλια εὐμορφα καὶ παχέα ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸν ποταμόν, καὶ ἐβόσκαν εἰς τὸ λιβάδιον. Καὶ ἰδὼς, ἄλλα ἑπτὰ δαμάλια ἀνέβαιναν μετ' ἐκεῖνα ἀπὸ τὸν ποταμόν, ἄσχημα καὶ κατὰ ξηρα, καὶ ἐστέκοντο πλησίον εἰς τὰ ἄλλα δαμάλια ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος τῆς ποταμῆς. Καὶ τὰ ἑπτὰ δαμάλια τὰ ἄσχημα καὶ κατὰ ξηρα κατέφαγον τὰ ἑπτὰ δαμάλια τὰ εὐμορφα καὶ παχέα. Τότε ἐξύπνησεν ὁ Φαραὼ. Καὶ ἀποκοιμηθεὶς ὠνευρέθη δευτέραν φοράν· καὶ ἰδοὺ, ἑπτὰ ἀστάχια παχέα καὶ καλὰ ἀνέβαιναν

ἀπὸ τὸν αὐτὸν κορυόν. Καὶ ἰδοὺ, ἄλλα ἑπτὰ ἀστάχια λεπτά καὶ κανμένα ἀπὸ τὸν ἀνατολικὸν ἀνέμον ἐφύτρωναν ὕστερον ἀπ' ἐκεῖνα. Καὶ τὰ ἀστάχια τὰ λεπτά κατέφαγον τὰ ἑπτὰ ἀστάχια τὰ παχέα καὶ μεστὰ. Καὶ ἐξύπνησεν ὁ Φαραὼ, καὶ ἰδοὺ, ἦτον ὄνειρον. Καὶ τὸ πρῶτ' τὸ πνεῦμά του ἦτο τεταραγμένον· καὶ ἔστειλε, καὶ ἔκραξεν ὅλους τοὺς μάγους τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὅλους τοὺς σοφοὺς αὐτῆς· καὶ διηγήθη εἰς αὐτούς ὁ Φαραὼ τὰ ὀνειράτα τα· πλὴν δὲν ἦτο κανεῖς, ὅστις νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰ εἰς τὸν Φαραῷ.

Τότε ὁ ἀρχιοινοχόος ἐλάλησεν εἰς τὸν Φαραῷ, λέγων, Σήμερον ἐνθυμούμαι τὸ πταίσμά μου· Ὁ Φαραὼ εἶχεν ὀργισθῆ ἑναντίον εἰς τοὺς δούλους του, καὶ μὲ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχοντος τῶν σωματοφυλάκων, ἐμὲ καὶ τὸν ἀρχισιτοποιόν. Καὶ ὠνευρέθημεν ὄνειρον εἰς τὴν αὐτὴν νύκτα, ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος· ὠνευρέθημεν καθεὶς κατὰ τὴν ἐξηγήσιν τοῦ ὀνείρου

ἡμῖν, οὕτω καὶ συνέβη· ἐμέ τε ἀποκατασταθῆ-
ναι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μου, ἐκείνον δὲ κρεμασθῆναι.

Ἀποστείλας δὲ Φαραῶ, ἐκάλεσε τὸν Ἰωσήφ·
καὶ ἐξήγαγον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὀχυρώματος, καὶ
ἐξύρισαν αὐτὸν, καὶ ἥλλαξαν τὴν στολὴν αὐτοῦ·
καὶ ἦλθε πρὸς Φαραῶ. Εἶπε δὲ Φαραῶ πρὸς
Ἰωσήφ, Ἐνύπνιον ἐώρακα, καὶ ὁ συγκρίνων οὐκ
ἔστιν αὐτό. Ἐγὼ δὲ ἀκήκοα περὶ σοῦ λεγόντων,
ἀκούσαντά σε ἐνύπνια συγκρίναι αὐτά. Ἀπο-
κριθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ τῷ Φαραῶ, εἶπεν, Ἄνευ
τοῦ Θεοῦ ἔκ ἀποκριθήσεται τὸ σωτήριον Φαραῶ.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ.—Αἱ γυναῖκες, λέγει
ὁ Ἀριστοτέλης, εἶναι τὸ ἡμῖσι μέρος τῆς πολι-
τείας· ὅθεν ὅστις δὲν φροντίζει πλὴν μόνον τῶν
ἀνδρῶν τὴν παιδείαν, ἀφίνει τῆς πολιτείας τὸ
ἡμῖσι νὰ ζῇ ὡς θέλει, καὶ ὄχι κατὰ τοὺς νό-
μους. Ὡς ἐν ὅσαις πολιτείαις φάυλως ἔχει
τὸ περὶ τὰς γυναῖκας, τὸ ἡμῖσι τῆς πόλεως
εἶναι δεῖ νομίζειν ἀνομοθέτητον. Ἄλλ' ὅταν
εὐρίσκεται τὸ ἡμῖσι χωρὶς νόμον, ἐργήγορα καὶ
τὸ ἄλλο ἡμῖσι παύει νὰ σέβεται τοὺς νόμους.
Ἀπὸ τὰς γυναῖκας γεννώμεθα· εἰς αὐτῶν τὰς
χεῖρας διατρίβομεν τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀπαλωτέ-
ρας, καὶ ἀκολούθως εὐκολωτέρας νὰ λάβῃ ὅποι-
ανδήποτε μορφήν, ἡλικίας. Ὅποια ἦδη ἔχουν
αἱ γυναῖκες, τοιαῦτα μὲ τὸ γάλα τῶν αὐτῶ μᾶς
ποτίζουν.—ΚΟΡΑΗΣ.

Διὰ τὰ πράγματα ζητῶ ἀπὸ σέ· μὴ μὲ τὰ ἀρνη-
θῆς πρὶν ἀποθάνω. Ἀπομάκρυνε ἀπὸ ἐμέ
ματαιότητα καὶ ψεῦδος· μὴ μὲ δώσης πτωχείαν,
μηδὲ πλοῦτον· μὲ τὴν ἱκανὴν εἰς ἐμέ τροφήν
τρέφε με· μήπως χορτασθῶ καὶ σὲ ἀρνηθῶ, καὶ
εἶπω, Τίς εἶναι ὁ Κύριος; ἢ μήπως, εὐρεθεὶς
πτωχός, κλέψω, καὶ λάβω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
μου ματαιῶς.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΟΛΑ τὰ μέρη τῶν ὀψαρίων, τῶν ὀστρακοδέρ-
μων ὡς καὶ ὄλων τῶν λοιπῶν, εἶναι χρησιμώτατα
διὰ κόπρισμα. Εἶναι δὲ καλὰ καὶ νωπὰ καὶ
ταριχευμένα· προτιμῶνται ὁμῶς τὰ δεύτερα.

ΦΡΟΝΤΙΖΕ νὰ συναθροίξῃς ὅλας τὰς τρυπη-
μένας ἢ σαπημένας ὀπώρας, τόσον τὰς ἐπάνω
εἰς τὰ δένδρα, ὅσον καὶ τὰς καταγῆς, καὶ νὰ
τὰς ἐκβάλλῃς ἀπὸ τὸ μέσον. Εἰ δὲ μὴ, οἱ περι-
εχόμενοι εἰς αὐτάς σκώληκες, οἱ καὶ πρόξενοι
τῆς φθορᾶς τῶν, θέλουν διεξέρχεσθαι καὶ χάνε-
σθαι εἰς τὴν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ ἀκόλουθον
ἔτος θέλουν ἐκβαίνειν πολυπληθέστεροι.

ΚΑΙ ῥῆμα καὶ νεῦμα μόνον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ
μυρίοις ἐνθυμήμασι καὶ περιόδοις ἀντίρροπον
ἔχει πίστιν.—ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ.

του. Καὶ ἦτον ἐκεῖ μὲ ἡμᾶς νέος τις Ἑβραῖος,
δοῦλος τοῦ ἀρχοντος τῶν σωματοφυλάκων· καὶ
διηγῆθμεν εἰς αὐτὸν, καὶ μᾶς ἐξήγησε τὰ ὀνει-
ρατά μας· εἰς καθένα κατὰ τὸ ὄνειρόν τε ἔκαμε
τὴν ἐξήγησιν. Καὶ καθὼς ἐξήγησεν εἰς ἡμᾶς,
οὕτω καὶ συνέβη· ἐγὼ μὲν ἀπεκατεστάθην εἰς τὸ
ὑπουργεῖν μου, ἐκεῖνος δὲ ἐκρεμάσθη.

Τότε ἔστειλεν ὁ Φαραῶ, καὶ ἔκραξε τὸν Ἰω-
σήφ· καὶ τὸν ἔκβαλε μετὰ σπουδῆς ἀπὸ τὸν
λάκκον· καὶ τὸν ἐξύρισαν, καὶ ἥλλαξαν τὰ φορέ-
ματα αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φαραῶ. Καὶ ὁ
Φαραῶ εἶπεν εἰς τὸν Ἰωσήφ, Ὡνευρέθην ὄνει-
ρον, καὶ κάνεις δὲν εἶναι νὰ ἐξηγήσῃ αὐτό· καὶ
ἐγὼ ἤκουσα νὰ λέγῃσι περὶ σοῦ, ὅτι ἐννοεῖς τὰ
ὀνειράτα ὥστε νὰ ἐξηγῇς αὐτά. Καὶ ὁ Ἰωσήφ
ἀπεκρίθη εἰς τὸν Φαραῶ, λέγων, Δὲν ἀνήκει
τοῦτο εἰς ἐμέ· ὁ Θεὸς θέλει δώσει εἰς τὸν Φα-
ραῶ ἀποκρισιν εἰρήνης.

Ο ΜΗΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

ΤΟΝ Ἰανουάριον διέκρινεν ὡς πρῶτον μῆνα
τοῦ ἐνιαυτοῦ ὁ Νουμᾶς Πομπήλιος, ὁ δευτερος
βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, ὅταν ἐπρόσθεσεν αὐτὸν
καὶ τὸν μῆνα τοῦ Φεβρουαρίου εἰς τὸ μηνολό-
γιον ἢ ἔτος τοῦ Ῥωμύλου, τοῦ θεμελιωτοῦ καὶ
πρώτου βασιλέως τῆς πόλεως αὐτῆς. Καταρχὰς
συνίστατο οὗτος ὁ μῆν ἀπὸ τριάκοντα μόνον
ἡμέρας· ὠνομάσθη δὲ Ἰανουάριος πρὸς τιμὴν
τοῦ Ἑθνικοῦ Θεοῦ Ἰανοῦ, τὸν ὅποιον οἱ Ῥω-
μαῖοι ἐσέβοντο τὰ μέγιστα. Ἐκάλεσαν δ' ἐξ
αὐτοῦ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ χρόνου, ὄχι μόνον
διὰ τὴν ὁποίαν ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ὡς
κρίνων περὶ τῶν παρελθόντων, καὶ προβλέπων ἢ
προγινώσκων τὰ μέλλοντα, ἀλλὰ καὶ διότι ὑπέ-
θεταν ὅτι εἰς τὴν μερικὴν αὐτοῦ φροντίδα ἦσαν
παραδομένα αἱ πύλαι τοῦ οὐρανοῦ· ὅθεν καὶ
πάντοτε παρίσταναν αὐτὸν μὲ κλειδίον εἰς τὴν
δεξιάν του χεῖρα. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ θύρα ἢ
πύλη ὠνομάζετο Ῥωμαῖσιν Ἰάννα, (Janua). Τὸ
ἄγαλμα τοῦ Ἰανοῦ εἶχε δύο πρόσωπα, ἐστραμ-
μένα τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου· τὸ μὲν, γηραλέον,
καὶ δηλοῦν πείραν ἢ γνώρισιν τῶν παρεληλυ-
θότων· τὸ δὲ, νεαρὸν, σημαῖνον προόρασιν τῶν
τοῦ μέλλοντος χρόνου. Ἐνίοτε παρίστανετο
μὲ τέσσαρα πρόσωπα, συμβολικὰ τῶν τεσσάρων
ᾠρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας ὑπε-
λαμβάνετο νὰ ἔχῃ ἐξουσίαν. Ἄλλοτε πάλιν
εἰκονίζετο καθήμενος εἰς τὸ μέσον δώδεκα βωμῶν,
φανερῶν τούς δώδεκα μῆνας, εἰς τοὺς ὁποίους
ὁ Νουμᾶς ἐδιαίρεσε τὸν χρόνον. Εἰς τὴν περί-
στασιν ταύτην ἐγλύφοντο χαρακτῆρες ἐπὶ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, δεικνύοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν
ἡμερῶν, ὅσας ἠῤῥησε τὸ ἔτος ὁ κυριάρχης αὐτός.
Ὁ Νουμᾶς, φρόνιμος καὶ εἰρηνικὸς ἄρχων,